

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Реклація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 71. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 29-го БЕРЕЗНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MARCH 29, 1977 No. 71. VOL. LXXXIV.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ ПЕРЕВОДИТЬ ПЕРЕВІРКУ МАЙНА, ДІЛОВОДСТВА І ОРГАНІЗАЦІЙНОГО СТАНУ УНСОЮЗУ

Головна Контрольна Комісія УНС. Сидять (зліва): д-р Іван Скальчук, о. Іван Ващук, мгр Іван Геврик, мгр Іван Винник, проф. д-р Богдан Гнатюк.

Комісія від час звичайних, цим разом уже передконвенційних річних нарад Головного Уряду УНС, що відбувається на Союзіві в травні ц.р.

Джерзі Сіті. — У понеділок, 28-го березня 1977, обрана конвенцією Головна Контрольна Комісія Українського Народного Союзу почала річну перевірку майна, діловодства та організаційного стану цієї найстаршої і найбільшої у вільному світі української установи. Перевірку, яка включає також в-ва „Свобода“ та оселю Союзіву, переводять головні контролери: мгр Іван Геврик з Вінніпегу, мгр Іван Винник з Нью-Йорку, проф. д-р Богдан Гнатюк з Філадельфії, о. Іван Ващук з Торонто та д-р Іван Скальчук з Філадельфії, відповідно розділяючи між собою функції перевірки в приміщеннях головної канцелярії УНС і „Свободи“. Перевірка відбуватиметься протягом тижня, а звіт з цієї перевірки подасть Контрольна

Управа УААУП відбула сходини, звітує про працю

(М. М.) — Як уже було повідомлено в пресі, 19 березня ц. р. відбулася в Центральному Університеті Мічигену конференція переважно на українські теми в рамках конференції Наук Мічигену. При тій нагоді відбулися сходини Управи Українського Американської Асоціації Університетських Професорів Сходини ті були цікаві не тільки з огляду на проблему праці, але й тому, що вони показали на великий потенціал Асоціації. Потенціал цей буде, мабуть, проявлятися у трьох напрямках. Підтримка наукової праці фінансована Науковим Фондом УААУП, співпраця з Українським Вільним Університетом і репрезентація українських національних інтересів від імені приблизно двісті університетських професорів. Того роду репрезентація від імені такої великої кількості університетських професорів може стати дуже широким висловом інтересів української етнічної групи.

На сходинах голова УААУП проф. М. Степаненко висловив признання проф. І. Каменському, який так багато зробив для співпраці професорів Америки з УВУ та для організації літніх курсів українознавства в Мюнхені. Проф. Каменський накреслив шляхи Мюнхенського Проєкту на слідування рік. Усі прийняті підкреслили вагу цієї праці і висловили задоволення з її успіхів.

Проф. Степаненко повідомив про різні акції Управи, у яких заслужують на окрему увагу:

Вислано листа до Блаженнішого Кардинала Йосифа, Патріарха УКЦ, з побажаннями з нагоди Йосифа.

Під час теперішнього весняного семестру є 22-го слухачів на курсі української літератури. Крім звичайних викладів, як і попередніми роками, окремо запрошені спеціальні доповідачі як режисер Володимир Лисяк та поет Богдан Бойчук. 31-го березня ц. р. в 8-й годі, в залі Музичного Відділу при вул. Коледж і Бішоп буде ілюстрована доповідь проф. Вірка Баляя з Не-

вадського університету про авангардних сучасних київських композиторів. Вступ для всіх вільний.

**ДОПОВІДЬ
МОЛОДОГО
ГАРВАРДЦЯ
ВКЛІВЛЕНДІ**

Клівленд, Огайо (Комітет ФКУ) — Клівлендська громада знову буде мати нагоду вітати в себе члена Головної Екзекутиви ФКУ, нашого молодого гарвардця, д-ра Адріяна Сливовського, який говориме на тему: „Український Гарвард і наша молодь“. Він рівнож дасть вичерпні інформації про щогорічну Літню Школу Українознавства в Гарварді.

Доповідь відбуватиметься в суботу, 2-го квітня ц. р., в годині 7-й вечора в залі Кардіал Федерал Севінгс, 5839 Рідж Роуд, Парма, Огайо.

Картер призначить Джона Гроновського на директора Ради для міжнародних передач

Вашінгтон. — Речники Білого Дому повідомили, що президент Картер вирішив призначити Джона А. Гроновського, колишнього посла в Польщі, на пост директора Ради для міжнародних передач, яка має нагляд над „Радіо Свобода“ і „Радіо Вільна Європа“ що надають програми до Советського Союзу і його сателітів у Східній Європі.

З достовірних джерел стало відомо, що Гроновського запропонував д-р Збігнєв Бжезінський, головний до радник Білого Дому для справ крайової безпеки, хоча Бжезінський спримував кандидатуру проф. Вілліама Гріффіта із Массачусетського Інституту Технологій, який працював для „Радіо Вільна Європа“ в час т. зв. „холодної війни“. Проти проф. Гріффіта заявився кільканадцять впливових законодавців з обох партій, переважно ліберальних політичних поглядів, твердячи, що Гріффіт „надто консервативний у своєму наставленні до комуністичного блоку“. Тоді д-р Бжезінський запропонував Джона Гроновського, хоча ліберальні сенатори і державний секретар

Джон Гроновський

Сайрус Венс підтримували кандидатуру Френка Стентона, колишнього президента телевізійної і радіо сітки „Сі-Бі-Ес“.

Джон Гроновський, який є польського походження, був шефом Поштового уряду ЗСА за президентури Джона Ф. Кеннеді і Линде-на Б. Джонсона, в 1965-му році президент Джонсон призначив його на посла до Польщі і на тому пості він служив протягом трьох років. Українцям проф. Дж. Гроновський добре відомий зі свого виступу на Ювілейному конгресі Українського Народного Союзу в Карнегі Гол в Нью Йорку в 1964-му році.

Біля 550 осіб загинули у великій летунській катастрофі

Санта Круз де Тенеріфе, Еспанія. — Пресові агенції інформують, що у вислілі удару двох літаків — великого пасажирського літака типу 747, який нале до Пан-Американ компанії, і подібного до нього літака KLM голландської компанії, загинуло біля 550 осіб. Обидва літаки зударилися на стартовій доріжці заміченого летовища на острові Канарі і загорілися. Заки прибула пожежна рятувальна сторожа та рятувальні авта, більшість осіб, які знаходилися в обидвох літаках, загинули, або були до тієї міри поранені, що їхнього життя вже не можна було врятувати. Свідки розповідають, що вогонь обидвох літаків був таким сильним, що великий жетовий літак компанії Пан-Американ згорів на попіл дослівно за п'ять хвилин. Згідно з інформаціями керівництва летовища, в обох літаках

знаходилося 640 осіб, які мали намір переїхати на сусідній відпочинковий resort Ляс Пальмас. Офіційні чинники КЛМ повідомили, що на їхньому літаку загинуло 246 осіб, а на літаку Пан-Американ — біля 240 осіб. Біля 84 особи пережили катастрофу і знаходяться тепер у шпиталі. Деякі з них дуже тяжко поранені, або попечені, за 36 особами все ще шукають поліцейні чинники, бо невідомо, де вони поділися з летовища. Припускають, що вони або знаходяться в шпиталі, або покинули летовище на власну руку. Керівники шпиталю в Санта Круз повідомили, що в них знаходиться 18 американських громадян, двоє з них в дуже критичному стані. Еспанська пресова агенція Гіфра інформує, що в катастрофі загинуло 570 осіб і 49 були тяжко пораненими.

Відділ УККА в Джерзі Сіті пошукує кандидата на голову

Джерзі Сіті. — Місцевий Відділ УККА, який своєю працею в багатьох ділянках та своїм авторитетом в громаді і, зокрема, координує праці всіх місцевих установ та співпрацю між ними, здобув собі славу прикладного Відділу в країні, про що промовисто свідчили звіти уступаючої Управи, опинився тепер без кандидата на голову, а до теперішній голова д-р Сеген Котик, після довгих десяти років своєї каденції,

з важливих особистих причин рішучо відмовився від кандидатури на перевибір. Намагання Номінаційної Комісії та зборів намітити кандидата на голову не мали успіху і в результаті збори перерва-но, доручивши дотепершній управі до трьох місяців підшукувати охочого кандидата на голову й тоді знову скликати ці самі збори для їх продовження і закінчення.

ВЕНС ПОЧИНАЄ У МОСКВІ ПЕРЕГОВОРІ ЩОДО ОБМЕЖЕННЯ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Москва. — Американська делегация, яка під проводом державного секретаря Сайруса Венса прибула сюди в суботу, 26-го березня, щоб перевести „підготовчі переговори“ з советськими верховодами щодо підписання нового договору відносно обмеження, або навіть зменшення кількості стратегічної атомової зброї, у понеділок, 28 березня, розпочала ці переговори та повідомила, що будуть заторжені теж інші справи, між ними сликання Женевської конференції для пологдження конфлікту на Близькому Сході, демілітаризація Індійського океану, усунення закордонних впливів з Африки, припинення нуклеарних випробувань, обмеження продажу зброї державам світу тощо.

Секретар Венс заявив у пресовому інтерв'ю, що він сам не порушуватиме питання людських справ у Советському Союзі, але додав, що якщо советські ватажки заторжнуть що справу, зокрема публічні виступи президента Джиммі Картера в обороні советських дисидентів і в обороні людських прав в загальному, то він, Венс, готовий на таку дискусію. Коментатори вважають, що Венс висловив цю заяву, щоб дещо „заспокоїти“ Москву, яка протягом останніх кількох тижнів гостро реагувала на виступи про президента Картера в справі людських прав в СССР. Навіть того дня, коли американська делегация прибула до Москви, де її на летовищі вітали міністер закордонних справ Андрій Громико, газета „Известия“, офіційно уряду СССР,

Сайрус Венс під час пресової конференції в Москві

помістила дуже критичну статтю, в якій твердила, що уряд ЗСА своїми виступами щодо людських прав в СССР „втручається у внутрішні справи Советського Союзу“, а це, мовляв, „не служить справі миру, ані інтересам самих ЗСА“. Подібний коментар помістила „Правда“, офіційна компартії СССР, у виданні з неділі, 27-го березня, яка теж критикувала уряд президента Картера, що „хоча вже при владі два місяці, то ще не зробив конкретних кроків“ в напрямі підписання нового договору щодо стратегічної атомової зброї.

Сайрус Венс, прибувши до Москви, висловив надію, що переговори покажуть, що „політика детанту є дала корисною для обох сторін“ і що цю політику треба продовжувати. Він рівнож наголошував, що від добрих відносин між СССР і ЗСА може залежати „світовий мир і безпека людства“.

Подгорний продовжує візит в країнах Африки, критикує Картера за людські права

Лусака, Замбія. — Закінчивши чотироденні переговори з президентом Танзанії Юліусом К. Нейрере, голова Президії Верховної Ради СССР і його великий „почот“, який складається із 120 осіб, переїхав до Замбії, країни, яка раніше критикувала Советський Союз за недостатню увагу до проблем в Південній Африці. Президент Замбії Кеннет Д. Каунда, який тільки минулого року визнав „провідну роллю СССР в Африці“, влаштував для Подгорного величаві привітання на летовищі і пізніше в президентській палаті. Каунда вихваляв при тому роллю Советського Союзу і Куби у війні в Анголі та висловив надію, що обидві комуністичні країни допоможуть Родезії, Південній і Південно-Західній Африці „визволитися з колоніального ярма“ і зверності уряд білої меншості. Подгорний, відповідаючи Каунді, повторив менш-більш слова з спільного комуністичного, підписаного в часі візиту з Танзанії, у якому між іншим говориться, що расизм і колоніалізм в Африці становлять велику загрозу для світового миру і що чорне населення Родезії, Південної і Південно-Західної Африки має повне право боротися чинно за свою самостійність. В подібному тоні го-

ворив кілька днів раніше кубинський диктатор Фідель Кастро, відвідуючи ті самі африканські країни перед Подгорним.

В понеділок, 28-го березня ц.р., Подгорний зустрічався з представниками підпільних організацій і керівниками партизанських частин, які ведуть активну збройну боротьбу проти білих урядів в Родезії і Південній Африці. Олі називають свою країну Зімбавве, інші Намбія. Виступаючи на обіді, влаштованому в його честь президентом Замбії Каундою, Подгорний висловив надію, що в скорому часі в країнах Африки наступить „мир і рівність“ та запевнив що Советський Союз обстоює такі самі ідеї, за які сьогодні змагаються африканські патріоти.

Використовуючи нагоду, 74-річний Ніколай Подгорний критикував також пресу за кампанію оборони людських прав з окремою увагою на рух советських дисидентів. „На заході тепер, — заявив Подгорний, — є багато таких, які під прикриттям оборони людських прав мішаються у внутрішні справи інших країн, включно з соціалістичними країнами“. Він додав, що „такі люди повинні впершу чергу поглянути, що діється в їх власних країнах“.

У Софійському соборі в Полоцьку влаштують музей

Київська „Культура і Життя“ інформує, що в Софійському соборі в Полоцьку відреставрували фрески, але реставраторів чекає ще робота під землею. Справа в тому, що храм стоїть на стінах споруді XI сторіччя. Минулого року влітку археологи здіймили кількаметровий шар землі, що напратозі сто-

річ приховував древні стіни, галерію, прегарні фрески. Сьогодні проходять праця над відреставруванням цих древніх пам'яток. У Софійському соборі влаштують... музей, відкритий... концертову залу. А під землею можна буде побачити цінні пам'ятки древньоруської культури.

58 СЕНАТОРІВ ФОРМАЛЬНО ПІДТРИМАЛИ СТАНОВИЩЕ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА ЩОДО ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вашінгтон. — У п'ятницю, 25-го березня, тобто в день відліту до Москви делегації ЗСА, яка під проводом державного секретаря Сайруса Венса має за завдання переговорювати із советськими ватажками відносно нового договору між ЗСА і СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї, 58 сенаторів підписали резолюцію, в якій заявили свою підтримку для становища президента Джиммі Картера щодо оборони людських прав у цілому світі, включно із Советським Союзом, лідери якого протягом останніх кількох тижнів часто протестують, що уряд ЗСА своїми заявами в обороні советських дисидентів і людських прав нібито „втручається у внутрішні справи СССР“.

Резолюцію, яку підписали демократи і республіканці та сенатори ліберальних і консервативних поглядів, передав президенту Картеру демократичний сенатор Говард Метценбаум із Огайо, який був ініціатором цієї резолюції. В ній сказано, що провідну роллю Америки в обороні людських прав вітає не тільки американський нарід, але все людство, та що сенатори підтримують старання Президента „доказати світові, що американська закордонна політика далі буде віддана справі волі“. Самі законодавці і політичні коментатори заявили, що резолюція, хоча й виступає на скору руку в останній хвилині, скріпить становище делегації ЗСА в Москві, якщо під час переговорів вирине питання людських

прав. Пресовий секретар Білого Дому, Джоді Поуелл, повідомив, що президент Картер вітає сенатську резолюцію, бо вона є „доказом для світу, що ми говоримо єдиним голосом відносно людських прав“. Президент зокрема підкреслює, що погоджується із заявою сенаторів, що не може йти до „дійсного порозуміння між державами світу, аж поки не будуть додержані формальні зобов'язання відносно пошанування людських прав“.

Коментатори зазначають, що правдоподібно навіть більше сенаторів були б підписали цю резолюцію, якщо вона була б виступлена кілька днів раніше, а не в самий день відліту делегації ЗСА.

Між 58-ма сенаторами, які підписали резолюцію, були такі визначні демократичні сенатори: Гюберт Гомфрі (Міннесота), Генрі Джексон (Вашінгтон), Едвард Кеннеді (Массачусетс), Джордж МакГоверн (Південна Дакота), Деніс Мойніген (Нью Йорк), Говард Метценбаум (Огайо), Едвард Маскі (Мейн), Абрагам Рібкофф (Коннектикат), Пол Сарбейнс (Меріленд), Адаї Стівенсон (Іллінойс), Гаррісон Вілліамс (Нью Джерзі), Роберт Бірд (Західна Вірджинія, який є лідером Демократичної більшості в Сенаті), та інші. З республіканців підписали резолюцію такі вдатні сенатори: Едвард Брук (Массачусетс), Кліффорд Кейс (Нью Джерзі), Джейкоб Джейвітс (Нью Йорк), Чарльс Персі (Іллінойс), Ловелл Вайкер (Коннектикат) та інші.

В Польщі створилась нова група оборони людських прав

Варшава. — Західні кореспонденти інформують, що в Польщі створилась нова група оборони людських прав, яка, як заявили її речники, змагається до зміни законів в напрямку політичного плюралізму у тій керуванні комуністичною партією країни. На скликаній пресовій конференції 18 членів Руху Оборони людських і громадських прав людини (така є офіційна назва групи) заявили, що вони намагаються шукати співпраці з польськими комуністичними чинниками і не створюватимуть атмосфери конфронтації з ними. Реч-

ники групи також заявили, що їхня праця розрахована на довший час і вона відрізнятиметься від теперішньої групи, Комітету оборони робітників, який мав тільки за завдання вести акції в обороні ув'язнених і засуджених осіб, які брали участь в минулорічних червневих протиправних заворушеннях. Речник нової групи заявив, що їхній Рух працюватиме в напрямі змін теперішніх законів країни і наближення їх до універсальних людських прав, прийнятих Організацією Об'єднаних Націй і ратифікованих польським урядом.

В Україні померла письменниця Іванна Блажкевич

Правління Спілки Письменників України і Правління Львівської організації СПУ на сторінках київської „Літературної України“ інформує, що на 91-му році життя померла українська письменниця Іванна Блажкевич. Письменниця народилася 9-го жовтня 1886-го року в селі Денисові, Козівського району в сім'ї учителя. Свою літературну діяльність вона розпочала після Першої світової війни. У

1920-му році у В-ві „Світ Дитини“ вийшла друком ціла низка її віршів, оповідань і п'єс для дітей, зокрема таких, як „Діло в честь Тараса“, „Вертеп“ та інші. З-під її пера вийшли: збірка віршів „Подоланочка“, спогади про Ольгу Кобилянську, Івана Франка, Володимира Гнатюка, Василя Стефаника та інших видатних людей. Все своє життя письменниця була віддана творчості для дітей і молоді.

ЦеСУС заповідає Надзвичайний Конгрес

Торонто. — Контрольна Комісія Центрального Союзу Українського Студентства повідомляє українські студентські союзи і студентські товариства та все українське студентство про скликання „Надзвичайного Конгресу ЦеСУС“. Контрольна Комісія ЦеСУС зобов'язана скликати Надзвичайний Конгрес ЦеСУС на заклик Союзу Українського Студентства Канади (СУСК) та Студентського Відділу Об'єднання Української Демократичної Молоді (ОДУМ), згідно з статутом ЦеСУС.

Про час і місце Надзвичайного Конгресу ЦеСУС Контрольна Комісія ЦеСУС повідомить своєчасно всі складові студентські союзи та товариства.

У міжчасі Контрольна Комісія ЦеСУС закликає голів складових студентських союзов та товариств відбутися у якнайкоршому часі разом з Контрольною Комісією ЦеСУС щоб розглянути трудний стан, в якому ЦеСУС знаходиться нині та приготувитися спільно до Надзвичайного Конгресу ЦеСУС.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1978.

Статті і дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали, незалежно від того, чи повністю чи частково, коли автор собі це виразно застеріг, додучи зазначену коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "SVOBODA".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Послідовність Картера

Не зважаючи на погрози генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, що далі виступи членів уряду ЗСА в обороні людських прав можуть пошкодити розв'язку кращих відносин між Радянським Союзом і Америкою, президент Джиммі Картер постійно виявляє свою послідовність відносно принципу, наголошеного недавно Державним департаментом, що оборона людських прав є „невід'ємною частиною закордонної політики ЗСА“.

Цю послідовність президент Картер доказав своєю промовою, виступом 17-го березня в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, коли заявив, що „всі держави, які підписали Хартію Об'єднаних Націй, зобов'язалися дотримуватися і шанувати основні людські права і тому жаден член Об'єднаних Націй не може твердити, що переслідування його громадян є виключно його внутрішньою справою“.

Президент Картер знову підтвердив свою відданість справі людських прав відповідно Леонідові Брежнєву, коли у вівторок, 22-го березня, сказав, що оборона людських прав є „непорочним зобов'язанням американського народу та що питання тих прав і справа нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї такі важливі самі по собі, що „не повинні бути пов'язані“, явно заявивши, що він і його уряд продовжуватимуть виступати в обороні людських прав в усіх країнах світу.

Зменшення закордонної допомоги навіть приязним до ЗСА державам, які порушують людські права, та підтримкою законопроектів Конгресу, який атакують такі міжнародні фінансові установи, як Світовий Банк, не давати позичок урядом держав, які не шанують політичних, національних, релігійних і загальнолюдських прав своїх громадян, президент Картер доказав, що для нього і його уряду питання людських прав дійсно є універсальним питанням і що оборона тих прав є для Америки „зобов'язанням, а не тільки політичним позуванням“.

Послідовність щодо цього зобов'язання доказав Президент і тим, що звернувся до Конгресу, щоб схвалив більші фонди для „Радіо Свобода“, „Радіо Вільна Європа“ і для „Голосу Америки“, мотивуючи свою вимогу тим, що вільний обмін інформацією та ідеями є складовою частиною поняття людських прав.

І навіть напередодні відльоту делегатів ЗСА до Москви для переговорів відносно нового договору в справі обмеження, або навіть і зменшення стратегічної зброї, Президент показав послідовним у своїй постанові в обороні людських прав, одверто заявляючи під час пресової конференції минулого четверга, що відкидає твердження Брежнєва, що виступи членів уряду ЗСА є „втручанням у внутрішні справи СРСР“. Президент Картер пригадав, що Брежнєв і його попередники в Кремлі ніколи не здержувалися від критиканства Америки та інших держав вільного світу за різні дієсні чи уявні недомогання і не бачить причини чому уряд ЗСА повинен мовчати на порушення людських прав у Радянському Союзі, як усім відомо, що „ідеологічна боротьба між комуністичними державами з одного боку і демократичними країнами з другого існує вже десятиліття“.

На підставі дотеперішньої послідовності президента Картера в обороні людських прав можна з певністю очікувати, що і в майбутньому оборона цих прав буде для його уряду „зобов'язанням, а не тільки політичним позуванням“.

Релігійні переслідування

Пресова агенція Ройтера поінформувала в п'ятницю, 3-го березня ц.р. про нові утиски і переслідування Церков і релігійних громад в Радянському Союзі та про уявлення не тільки провідних церковних діячів, але також багатьох віруючих, особливо баптистської і євангельської Церков. Відомо ж, що на Захід протидіє ший ряд матеріалів самвидавної літератури, видаваної підпільно в СРСР християнами-баптистами, які дають дуже яскравий образ безперечної і систематичного переслідування вірних цієї Церкви та вірних інших Церков. Самвидавні матеріали подають також досить докладні списки ув'язнених християн і церковних активістів, які тільки за свою прив'язаність до Церкви і ревно відвідування Богослужень одержали по три, п'ять, а то й більше років заслання у віддалених районах СРСР.

Безперервний терор органів КГБ супроти релігійних громад і незаконні засуди вірних самозрозуміло викликають серед переслідуваних реакцію і протест, скерований головню проти КГБ, Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів і Політбюро, яких вони в першу чергу обвинувачують за організовані переслідування віруючих. У висліді посиленого переслідування, деякі релігійні гурти вирішили з відвагою покинути територію СРСР і переселитися на Захід, прохаючи президента Джиммі Картера, свого „брата у Христі“, допомогти їм виїхати з Радянського Союзу і поселитися у вільних країнах Заходу. В заяві, приготуваній для західних „журналістів“, єпископ Ніколай Горюхов між інших говорить, що понад тисячу віруючих пентакосталів і баптистів вже внесли прохання про виїзд, бо вони, як говориться в заяві, є „вільні люди, а не раби невідомої системи“. Вірні цих релігійних громад покладаються на міжнародні договори підписані урядом СРСР і на Універсальну Декларацію прав людини.

Вірні згаданих релігійних груп не одержали жадної відповіді від офіційних радянських чинників і нічого не відповіли їм советський верхоода Леонід Брежнєв, до якого вони зверталися окремо листом з проханням припинити змислені переслідування людей, які вірять в Бога. Але вони свою ціль досягнули тим, що про їхню долю, їхнє терпіння, переслідування, засуди і брутальну поведінку органів КГБ супроти них, довідався Захід, довідались християни у вільному світі, які, треба вірити, спроможуться на сильніші, як досі протести і політичні акції з метою розкрити справжнє обличчя советських душогубів.

ПЕТРО ГРИГОРЕНКО ТАВРУС СОВЕТСЬКІ БЕЗПРАВ'Я

Нью Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід протидіє дві самвидавні статті відомого борця за права людини в СРСР, члена Української Громадської Групи для сприяння виконанню Гельсінкських Угод, генерала Петра Григоренка. Перший документ — це відкритий лист до генеральних секретарів комуністичних партій Франції, Італії та Великої Британії, в якому П. Григоренко м. ін. пише:

„До Вас звертається 68-літній людина, яка вступила в комуністичний рух 14-річним юнаком, у важкі для советської країни роки (1921-22) і яка до сьогоднішнього дня залишилася вірною комуністичним ідеалам, не зважаючи на важкі незаконні репресії, стосовані проти неї в останньому півтораста-річчя партією, яка називається комуністичною.“

Цей лист це не перша моя спроба встановити контакт з міжнародними комуністичними рухами. Влітку 1968 року ми з письменником-комуністом з 1916 року, Олександром Євграфовичем Костеріном, вислали до централних комітетів комуністичних партій Мадриду, Італії і Франції звернення і просили довести його до відома всім учасникам Будапештської конференції комуністичних і робітничих партій. За це звернення я відсидів один рік в темному сірому підвалі Ташкентського КГБ і чотири роки і два місяці в найстрашнішій советській тюрмі — в т. зв. спеціальній психіатричній лікарні, де мене піддавали побиттям та іншим фізичним та моральним тортурам. Костерінові вдалося втекти від арешту тільки тому, що помер декілька місяців перед арештом.

В СРСР почався великий рух протидії від сталінізму. Велика робота була зроблена в тому напрямі на 20-му та 22-му з'їздах КПСС. Справа в тому, що в КПСС, зокрема на її верхах, швидко після 20-го, зокрема після 22-го з'їзду, виникли серйозні протидії до ліній наміченої тими з'їздами. А це посилило, і могло тільки посилило процес пробудження антидиктаторських громадських сил у нашій країні. Я маю на думці рух, який на Заході називають рухом „інакшесудом“ або „дисидентським“. Ми, учасники цього руху, називаємо його інакше — „рух на Голгофу“. І це єдина правильна назва, тому, що нас об'єднує тільки одна готовність іти на будь-які особисті жертви на знак протесту проти безправ'я, в якому намагаються тримати наш народ.

Якраз тепер в Омській тюрмі вмирає мій друг Мустафа Джеміль. Цього 32-річного кримського татарина вже третій раз засудили на підставі фальшивих звинувачень...

Мого молодшого сина Андрія Петровича Григоренка, змусили виступити на комсомольських зборах і засудити мої погляди і діяльність за цю не виключення його з комсомолу та інституту. Він виступив, але для того, щоб висвітлити та оборонити мої погляди. За це його вигнали і з комсомолу і з інституту...

Ціль руху „інакшесудом“, якої ніхто ніколи не формулював, але яка ясно видна в практиці, має на меті доказати, що придурення державою інакшесудом є незаконним, але на сваволі. Кожний хто, включається в цей рух і розкриває сваволі, ставить під удар тільки себе самого і вибирає свій спосіб діяльності, залежно від своїх можливостей і свого розуміння справи...

Семен Глузман — лікар-психіатр, якого я ніколи не зустрічав, виготовив на підставі матеріалів опублікованих в самвидаві та з матеріалів попереднього слідства і суду працю п. н. „Заочна психіатрична експертиза Григоренка П. Г.“. За це йому дісталось 7 років т. зв. „літ таборів“.

Валентин Мороз, після відбуття першого строку, який йому присудили за розкриття русифікаційних дій влади на Україні, написав „Репортаж із заповідника ім. Беріє“, де показав нелюдськість сучасних советських концтаборів та тюрм. „Зарплата“ — новий довгий строк...

Задоволення вас комунізмом з такими атрибутами? Якщо ні, заявіть про це відверто. Не треба вимушувати в нас внутрішні справи, але скажіть, що вам не треба комунізму, який виростає на інськях страху... Першою і обов'язковою умовою єднання має бути загальна амністія для всіх політичних ув'язнених в СРСР і заборона користування психіатрією як методу придушення „інакшесудом“.

З повагою П. Григоренко Листопад-грудень 1975 р.

Повний текст листа Петра Григоренка буде надрукований в журналі „Сучасність“.

У цьому ж видавничстві вийде документальна збірка, величезною біля 200 сторінок, авторства українського письменника Гелія Сигірського, присвячена розмові української інтелігенції в другій половині 1920-х років, а зокрема процесів СВУ і СУМ та споминам про його матір. Оригінальна назва есею: „Ненько моя, ненько“.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ

УНСоюзу!

Богдан Цимбалістий

УКРАЇНЦІ В АМЕРИКАНСЬКОМУ ТА КАНАДСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВАХ

[Про „Соціологічний збірник“. Зредгував Всеволод В. Ісаль. В-во М.П. Кош, Джерзі Сміт Н.Дж. 1976. Ціна: 12.00 дол.]

(4)

Спіраючись на погляди американського соціолога М. Гордона, автор розрізняє „аккультурацію“, „культуру асиміляції“, „структурну, ідентифікаційну асиміляцію“. Нам здається, що замість вислову „культура асиміляції“ ліпше вживати „поведінкова“ або „психологічна“ навіть „побутова асиміляція“ з уваги на багатозначність поняття „культура“. Чимало імigrantів, а головню їхніх дітей, поведінкою нічим не відрізняються від своїх американських ровесників, але зберігають багато традицій та елементів української культури, свідомо її плекують, вважають її своєю і ніяк не почувуються „духово споріднені“ з англосаксонською культурною спадщиною. Автор вважає, що поведінкова асиміляція другого і третього покоління відбувається швидко і це може довести до зникнення національної ідентичності, однак є певні фактори, які окремо товариське життя, яке допомагає зберегти цю ідентичність.

Доповненням до цих висновків є стаття Ігоря В.Зеліка, професора соціології в Сітон Голл університеті в Опанжі в Нью Джерзі, п. н. „Два роди етнічних громад“. Він розрізняє два типи етнічних громад: один зложений з вихідців зі села, тобто малоосвічених, професійно мало здібних людей, без національної політичної самовідомості. Другий тип етнічних громад постав з тих, що емігрували не з економічних, але ідеологічних (релігійних, політичних) причин: „В більшості це вихідці з міст, люди освічені, представники різних фахів. Перша група творить „народні“ (можна б сказати „племінні“) громади, що зберігають старий побут, хоч дещо достосовують до нових обставин, але їхні діти стараються забути і себе асимілювати до більшості. Другий тип вихідців творить „національні“ громади, які свідомо стараються зберегти свою ідентичність, хоч побутово мало відрізняються від оточення. Головним об'єднуючим чинником є спільна ідеологія (націоналізм, месіанізм). Цей тип громад відзначається великим числом різного роду організацій, що відповідають різним потребам своїх членів. Життя першого типу громад знову ж зосереджується довкола родини і церкви, а члени громад спаяні близькими особистими зв'язками. Національна громада ізолює себе сві-

домом від оточення, активно протидіє асиміляційним процесам, а її очі звернені до покинутої батьківщини. Автор вважає, що тоді, коли народна громада ледве чи може проіснувати поза 2-3 покоління, національна громада має перспективи зберегти себе значно довше. Почуття великої місії і завдань, що їх вона має сповнити, є джерелом гордості. Символи спільної ідеології, будучи абстрактними, легше передаються наступним поколінням. На основі опиту студентів автор передбачає численне зменшення української громади, але „солідне свідоме ядро“ залишиться.

Розрізнення двох типів етнічних громад видається нам перекопаною концепційною схемою, яка допомагає розуміти краще явища, що мали місце в українській групі за останні сто років. Діти перших імigrantів в значному числі втекли від українства, яке в ЗСА було типом народної громади. Знову ж діти останньої, політичної еміграції, яку можна вважати національною громадою, у великій мірі тримаються українства і активізуються в житті української групи. Таке розрізнення двох типів громад дозволяє зрозуміти, чому існують протилежні думки, якщо мова про перспективи нашого самозбереження в майбутньому. Хто бере за приклад народні громади, мусить прийти до висновку, що повна асиміляція неминуха. Хто бере до уваги національно-ідеологічний характер групи, вірить в довше її життя.

Мабуть тому, що українська преса, виховники, школи і всі організації постійно апелюють до патріотизму і пересичують наше життя часто голосливими патріотичними гаслами, деякі наші соціологи з нехиттю ставляться до тих справ. Тому вони і почали ігнорувати значення таких факторів, як ідеологія, політичні завдання, почуття місії і т. п. для збереження групи. А вони ж є теж соціологічними явищами і повинні бути досліджувани.

Приклад відпорності поляків на асиміляцію перед Першою світовою війною, або айришів, або сучасне посилення почуття спільності жидівської групи доводять, якими важливими для дальшого життя групи є загальнонаціональні завдання, які, на її думку, історія накладає на неї.

[Продовження буде]

Юрій Клиновий

80-РІЧЧЯ Д-РА ІВАНА ПОДЮКА

Минуло року 31 травня, якось без належної уваги з боку нашого, не завжди нещадного громадянства, пройшло 80-річчя з дня народження одного з видатних наших діячів-лікарів д-ра Івана Подюка. Оце недобачення я хочу направити нашою запізнілою статтею.

Є лікарі-люди і є лікарі-професіоналісти, холодні машини-компютери медичних знань, мало, а то й зовсім нещадливі людським аспектом свого високого знання, малі наслідки свого великого предтечі Гіпократа. Тут треба з прискипом ствердити, що українські лікарі, зокрема вихідці з України, у величезній більшості є гуманістами і витримані члени нашої організованої спільноти, зокрема їх відношення до своїх пацієнтів особливе, у найвищій мірі людське.

Саме таким лікарем-людиною свій життя був д-р Іван Подюк, непересічний український діяч, ще й до того обдарований багатьма талантами. В його довгий лікарський практичний великий ролю грало не лиш фізичне здоров'я його пацієнтів, а й їх психічний стан, і що більше, навіть їх матеріальне становище.

Що саме так, а не інакше було, свідчить ціла велика громада його же живих пацієнтів, свідчить теж з любов'ю написаний спогад-нарис про одного з його видатних пацієнтів, українського письменника Василя Стефаника, лікарем якого він був від 1929 р. до смерті письменника в грудні 1936 р. Ось фрагмент із цього нариса, що п. з. „Я був лікарем Василя Стефаника“ був надрукований у 5-му збірнику Об'єднання українських письменників „Слово“:

Письменник, мабуть, прочував свій недалекий кінець. Був гарний, сонячний, тихий день, початок грудня 1936 року. Письменник наказав одягнути себе в зимовий плащ, теплу шапку і виїхав у двір. Обійшов помалу став, раз і другий. Довго глядів у тиху воду. Потім пішов у сад, поміж яблук, а звідти заїхав до столони, висів маленьку лавочку і сів проти сонця. І престудився. Почалася інфекція горішніх відділків доріг: гарячка, біль голови, кашель, дріж. Ослаблений організм не зміг перемогти інфекцію, розвинулося обо-стороннє запалення легень. Ліки перестали діяти, всі інші заходи тільки мучили хворого, слабе серце приспівувало катастрофу. Я сказав родині, що стан — безнадійний. Проте, стоячи на порозі Ідальні, я, щоб хворого підбадьорити, голосно сказав, що це криза і що все буде добре. Хворий почув і спересердя заговорив:

— Це було, Андрію, страшне життя, страшніше, як сама війна, страшніше, як пекло. Коли здають ті часи, то ще й тепер морозить мене... Коли б я був на твоєму місці, — казав поволи Ілько, — я повернувся б до Канади, поїхав би туди, де земля і казав би: Прости мені, що я хотів тебе лишити. Тепер я того ніколи не зроблю. Я дякую тобі за те, що ти прийняла мене!... — сказав і дивився перед собою на став“.

Письменник М. Подворняк дуже талановито, глибоко і філософично описує розмову Андрія з Ільком, який переживав страждання більшовицького пекла і навіть розчарувався в Бозі. Андрій говорить йому про духовні потреби людини, про релігійне життя, яке відрізняє людину від тварини.

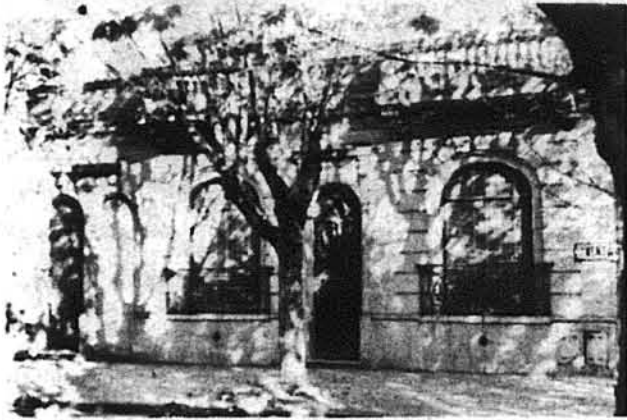
— „Ільку, чи ти хотів би зо мною, зо своїм старим другом отут разом помолитися?“ — спитався Андрій.

Ілько нічого не сказав. Він тільки кивнув головою і склав руки до молитви. І Андрій голосно помолився. Він дякував у своїй молитві Богові за те, що по довгих роках допоміг йому віддати рідну землю, що він ще в живих застав свого старого друга, побачив своє село, своїх людей, що він ще оце разом з Ільком стояти на цьому знайомому йому острові і разом молитися. І в молитві Андрій просив Бога, щоб допоміг його другові відкрити своє серце і впустити туди Христа-Спасителя. Щоб Господь протів його гріхи і дав йому радість спасіння.

А Ілько стояв у рукавом сорочки витираючи. Дивився до гори, до голубого неба, по якому пливли річні хмари, подібні до порожкиданої вітри вати. Сонце кидало на нього п'яма ясного проміння. Андрій сказав: — „Ільку, помолися і ти“. — „Я не вмію так молитися, як ти“, — відповів Ілько. — „То молися так, як ти вмієш. Молися своїми словами. Так, як відчуває твоє серце, твою душу“.

І Ілько почав молитися... Перед своїм від'їздом до Канади, Андрій рішив піти ще до того пам'ятного каменя, який йому пригадавав усе минуле з його юних років. Біля каменя нікого не було. „І в тій хвилині Андрій побачив, що з другого боку горба вийшла старенька жінка, ведучи на мотузку козу. Андрій спинився, чекаючи. Сперся на камінь і так стояв. (Закінчення на стор. 4-й)

Пластуни Аргентини посвятили власний Дім в столиці

Пластовий Дім в Буенос Айресі

(амм) — Відкриття й благословення Пластового Дому в Буенос Айресі, в столиці Аргентини відбулося у неділю, 14-го листопада м.р. в гарний весняний день. Торжественно поблагословили новоприбудований Дім Андрій Сапельак, місцевий Владика Української Помісної Церкви, з почотом священників, а відкриття dokonав Начальний Пластун, пл.сен. Юрій Старосольський, який для звеличення події спеціально прилетів з Вашингтону з ЗСА.

„Наші пластуни були щасливі“ — пише згодом до Начального Пластуна голова Комітету Посвячення Дому, пл.сен. Богдан Стернюк, — „що Ви все ж таки прибули на Іхні скромні, але для них так важливі святкування... Вчора, як кожного року, відбулась „Пластова Ялинка“, але цим разом вперше у власній домівці. До Святої Вечері засіло, яких 200 осіб і настрій був надзвичайний... Помітний новий ентузіазм, поворот відсталіх старших пластунів і зріст новачків... З Ялинки шлемо привіт Начальному Пластунові з підписами, які зібрав новачки“. Між підписами видніє підпис: „Андрій, Єпископ“.

Пластова група в Аргентині невелика (біля 200 членів), але дуже „пластова“ своєю постановою, завзятістю, прив'язаністю до Українського Пласту, його ідеї й організації. Від літ мріяли про власний дім, де мали б осідок не тільки члени місцевої Станиці, але й Крайової Старшини, де могли б працювати щодня, а не лише тоді, коли відступлена домівка. Звернувшись до пластунів інших країн за допомогою. А коли довідалися, що сестри в Канаді прибули на цю ціль десять тисяч доларів — відважилися прикрити 1974р., саме в 25ліття оснування Пласту в Аргентині, купити дім за готівку. В середмісті Буенос Айресу, всього п'ять кварталів, від нової, величавої, української Катедри, осідку Єпископа — трапився до купна давній мішанський дім з великим подвір'ям обведеним високим муром. Сам дім з п'ятьма великими кімнатами й плоским дахом прилягає до вулиці, на яку є два виходи. Дім потребував переробки й відновлення. Примановало, однак, велике вигідне подвір'я. Площа посілости 13 на 40 метрів (40 на 120 стій).

Місцева українська кредитова кооператива „Відродження“ позичила гроші. Дім куплено. Сестри й Пласт. Прийняті оподаткували себе й почали сплачувати місячними ратами позику. Підбальорив Пластову Групу Блаженніший Патріарх Йосиф, передаючи на закупівлю Дому дві тисячі доларів. Решта грошей прийшло від Пласту з Канади, і від пластунів інших країн. Немалу суму зібрав Пластун Аргентини. Борг за дім сплачено вповні і на час. А перебудову й відновлення вирішено перевести власними силами. Один з пластунів, студентів архітектури виготовив плани перебудови, а юнаки й старші пластуни, головні в суботі, ведуть потрібну працю. Вправді перебудова тривала довше. І шойно при кінці 1976 року, Дім був готовий до відкриття й благословення. Начальний Пластун вже був у Буенос Айресі, а пластуни ще працювали в Домі до 5-ої год. ранку, щоби все як слід підготувати до Торжества.

У понеділок 15-го листопада відбулась Збірка Пластунів та громадянства в новопосвяченому Домі з гутіркою Начального Пластуна і показом прозоріток та фільму з пластових таборів у Аргентині від їхнього початку. Увечері відбувся великий концерт українських пісень і танків місцевої групи та Канадського хору і балету „Калина“, в якому Начальний Пластун взяв участь разом з іншими пластунами.

„Відчуваю, що цей новий дім відіграє велику роль не лише як домівка, але як школа та є прикладом співпраці для пластової молоді...“ пише в „Юнаку“ ст.пл.Павло Собенко з Буенос Айресу.

Шевченківське Свято в Глен Спей

Заходами Т-ва „Розвага“ в Глен Спей з участю громади Українського Села. В суботу 19-го березня ц.р., тут відбулося Шевченківське Свято. Зала церкви св. Володимира була заповнена слухачами.

Програму свята відкрив заступник голови Т-ва „Розвага“ Петро Мельник, який у змістовних словах, казав: „Шевченка пророче і творче Слово вказує нам шлях і мету, наші покоління виростають у його спадщині!“

Місцевий мішаний хор під мист. керівництвом інж. Остапа Гапія, відспівав „Зелені“. Д-р Микола Кущіренко відчитав доповідь — „Думки у Шевченкові Роковани“.

В мистецькій програмі

Свєтлїя Боднар

Амстердам, Коговз, Трой і околиця!
В неділю, 3 квітня 1977 р., год. 2:30 по пол.
в залі Українського Клубу
при 402 25-та вул. WATERVLIT, N.Y.
вбудується

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС
Міст: Трой, Амстердам, Гадсон, Коговз, Ватерліт і Пітсфілд, Масс. та околиці,
в яких розміщені Відділи чч.:
13, 57, 150, 191, 266, 476 і 477
В цих Зборах повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делегати і Представники урядових Відділів.

ПОРЯДОК ЗБОРІВ:
1. Відкриття і вибір Президії;
2. Відчитання протоколу Зборів з 1976 р.;
3. Справоздання з діяльності Окружн і Відділів;
4. Дискусія та ухвалення абсолютної уступної Управи;
5. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
6. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША, гол. організатора УНС;
7. План праці на біжучий рік;
8. Закриття Зборів.

У Зборах візьмуть участь:
СТЕПАН ГАВРИШ, головний організатор УНС
ВАСИЛЬ ОРИХОВСЬКИЙ, обласний організатор

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Павло Шевчук — голова
Василь Слободян, Василь Колодій — секретарі
Осип Пашак — касир

61 ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ у ВИПАНІ
алаштовус

в неділю, 3 квітня 1977, від год. 11-4 по пол.

ВЕЛИКОДНІЙ БАЗАР
Продаж Великоднього печива, писанок, виставка картин українських митців і багато більше.
Базар відбудеться
в залі **УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ**
при Rt. 10 & Jefferson Rd., Whippany, N.J.

Увага! КІНОСТУДІЯ ЯРОСЛАВА КУЛИНИЧА Увага!
акропукувала новий звуковий фільм

ДОЛЯ НАРОДІВ
„Пізнаний 5 континентів“

Фільм буде показаний у Філадельфії, Па.

Субота, 2-го квітня 1977 року — год. 2, 4, 5 і 8 веч., зала ТРИЗУБ, 4932 N. Broad Street.

Неділя, 3-го квітня 1977 р. — год. 3-та по пол., зала церкви св. Йосифа, 2236 Orthodox Street.

Неділя, 3-го квітня 1977 р. — год. 7-ма веч., зала церкви св. Миколая, N. 24th Street.

Управа Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу в Ньюарку, Н. Дж.

відбуде свої

НАРАДИ
в п'ятницю, 1-го квітня 1977 р., год. 7-ма веч.

в залі Українського Дому в Ірвінгтоні, Н. Дж.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:
1) Обговорення організаційної кампанії на 1977 рік.
2) Стейтвільний День УНСОУ та інші справи.

Участь Членів Управи обов'язкова.

Інг. Богдан Мак, гол.
Юліян Баранюк, секр.

Володимир Бовський, касир

Увага! ФІЛАДЕЛЬФІЯ, Па. Увага!

? КУДИ ПРЯМУЄ НАША ГРОМАДА ?

Це питання буде дискусійне на

УКРАЇНСЬКОМУ ФОРУМУ НА ТЕМПІ УНІВЕРСИТЕТИ

Асоційовано при співпраці з ТОВАРИСТВОМ УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ, АКАДЕМІЧНОЮ АСОЦІАЦІЄЮ УКР. ЖІНОК, УКРАЇНСЬКОЮ КУЛЬТУРНОЮ ЦЕНТРОМ та СТУДЕНТСЬКОМУ КЛУБУ АЛЮМНІВ.

ПРОГРАМА:
2:30-3:15 — ПРЕМ'ЄРА ФІЛЬМУ С. Новичка про поселення „Відблиски минулого“
3:30-5:30 — ФОРУМ-ДИСКУСІЯ: „Століття поселення... і що далі?“ Участь візьмуть визначні громадяни в українському та американському житті.
5:30-6:30 — ПЕРЕКУСКА, НАПИТКИ, РОЗМОВИ.
6:30-7:00 — ПОВТОРЕННЯ ФІЛЬМУ „Відблиски минулого“.

Temple University Law School Center, пір Брод і Монтгомери
Субота, 2-го квітня 1977 року
Рєсєстрація 3.00 дол. та 2.00 дол. для студентів і емеритів.

Володимир Гетманський переобраний на секретаря 374-го Відділу УНС у Бостоні

Бостон, Масс. — Дня 6-го березня ц.р. о год. 12-ї в полудне, в залі української католицької церкви Христа Царя у Бостоні, відбулися загальні збори 374-го Відділу УНСОУ в Бостоні. З причини недуги голови Відділу Івана Волощук не міг прибути, тому Збори відкрив секретар Володимир Гетманський, і, привітавши привітаних, він попросив їх вставанням і хвилиною мовчанки шанувати пам'ять померлих членів Відділу. Далше на передсідника Зборів обрано д-ра Івана Дідюка, а на секретаря Славю Шудлюк. Подякувавши за довіру, д-р Іван Дідюк прочитав порядок нарад, який прийнято без жадних змін. Протокол з минулорічних Загальних Зборів прочитала Славя Шудлюк, який теж прийнято без жадних змін. Далше слідували звіти уступаючої Управи. Після них розвинулася дискусія, в якій слово заборили — головна радня Анна Чопик, інж. С. Берегуляка, Іван Станчак, Василь Музика, Микола Рогач і ін. По вичерпанні дискусії над звітами, уступаючий Управі Відділу ухвалив абсолютну уступку до вибору нової Управи Відділу; на голову обрано Теодора Майкута, на секретаря Володимира Гетманського. Треба підкреслити, що Володимир Гетманський відколи став секретарем Відділу підніс його на високий рівень. Він з громадським діячем на терені міста Бостону і околиці — колишній голова Спільноти Української Молоді

Володимир Гетманський

в Бостоні, довголітній член Управи УКА, основний і теперішній директор Кредитової Кооперативи в Бостоні, колишній голова, а теперішній член Церковного Комітету, щирий жертводавець на всі громадські потреби, немає товариства чи організації, в якій він не брав би участі. На скарбника обрано Славю Шудлюк, до Контрольної Комісії — д-ра Івана Дідюка на голову, Михайла Волощука і Євгена Музику на членів. Описав Володимир Гетманський звернувся увагу, що Відділ цього року святкуватиме 50-ту річницю свого існування. В тоці внеска і заплатах було багато запитів, на які дали відповіді головна радня Анна Чопик і передсідник д-р Іван Дідюк. На Збори прибула велика кількість членів і було велике зацікавлення Відділом. Предсідник д-р Іван Дідюк побачив новий Управі багато успіхів на будуче, подякував привітаним за їхню участь в зборах і на цьому Зборі закінчено.

Н. Н.

35-ий Відділ ООЧСУ в Асторії відбуде Загальні Збори

Асторія, Н.Й. (Н.Н.) — У неділю, 27-го лютого ц.р., тут в приміщенні Дому СУМА, відбулися Річні Загальні Збори 35-го Відділу ООЧСУ, суспільно-громадської і політичної установи, яка проявляє на цьому терені велику діяльність на всіх відтинках життя: влаштує доповіді, панелі, вечірки, підтримує морально і фінансово акції багатьох українських Центральних Організацій, зокрема Організації Українського Визвольного Фронту, як також УКА, СКВУ та інші Церкви. Відділ, згідно з інформаційним звітом голови Івана Вітюка, брав також активну участь у відзначуванні українського громадою Метрополітанського Нью Йорку 200-річчя Американської Незалежності і 100-річчя українського поселення в ЗСА, як також у багатьох інших акціях політичного і релігійного характеру.

Майже всі члени Управи Відділу були активними, що дуже важливо у діяльності будь-якої організації, активність бо є передумовою успіху.

Збори відкрив, вітаючи представника Головної Управи д-ра Володимира Нестерчука та інших чільних членів громади, голова уступаючої управи І.Вітюк. Після обрання президії в особах ред. В.Левенсь — голова і П.Бурік — секретар, привітали шанувальників хвилиною мовчанки померлого в лютім члена Управи бл. п. Василя Якимова; обрали Номінаційну комісію в складі: д-р В.Нестерчук — голова, В.Наум і В.Коваль — члени, вислухали протокол з минулоріч-

них Загальних Зборів, що його прочитав секретар Петро Бурік і звітів членів Управи: секретаря П.Буріка, касира Теодора Байка, бібліотекаря і господаря — В.Ковалю і голови І.Вітюка, як також звіту голови Контрольної комісії д-ра В.Нестерчука та продискутували важливі проблеми Відділу, вирішивши між іншим провести широку акцію оборони українських політичних в'язнів в ССРСР та започаткувати масове писання листів не тільки до президента Картера і Державного департаменту, але також до поодиноких конгресменів і сенаторів, головню нью-йоркської округи з проханням підняти або підтримати справу звільнення із ув'язнення Валентина Мороза, Юрка Шухевича і багатьох інших політв'язнів суцільних за переконання. Привітали вислухали також привітання представника ГУ ООЧСУ, що його висловив д-р В.Нестерчук і привітали від поодиноких репрезентативів організації.

Після ухвалення абсолютної уступаючої управи обрано нові керівні органи Відділу на 1977-78 рік у такому складі: І. Вітюк — голова, В.Наум — заступник голови і організаційний референт, П.Бурік — секретар, Т.Байко — касир, д-р В.Нестерчук — пресовий референт, ред. В.Левенсь — імпресовий референт, В.Коваль — бібліотекар і господар; вільні члени: д-р О. Соколичин, І. Дзядів, О. Коваль, І. Луцик; Контрольна комісія: д-р В. Савчак — голова, П. Подольак і М. Сентий — члени.

Прийняті продискутували і затвердили плани праці Управи на біжучий рік, вислухали заключного слова новообраного голови І.Вітюка, який зокрема відмічав потребу активізації Відділу на зовнішньому відтинку для оборони України. Пісню „Не пора“ закінчено, ці наскрізь, конструктивні Загальні Збори 35-го Відділу ООЧСУ.

Микола Понеділок

Рятуйте мою

душу

ПОВІСТЬ

Обкладинка та ілюстрації ЕДВАРДА КОЗАКА-ЕКО

Сторінок 503 • Ціна 8:00 дол.

СВОБОДА

30 Montgomery Street

Jersey City, N.J. 07303

Новоприбулий з України співак-баритон Володимир Котков дебютував у Нью Йорку

Нью Йорк, Н. Й. (Т. К.) — В неділю, 27-го березня, тут в приміщенні Українського Інституту Америки відбувся концерт-дебют драматичного баритона Володимира Коткова, який прибув до Америки з України в липні 1976-го року. Концерт, що його влаштувала Рада для Справ Культури при УКА-СКВУ при співпраці Українського Інституту Америки, спонсорувало Т-во „Українська Опера“. Прем'єр Юліян Рєвай, привітавши співака і його дружину, представив їх зібраним гостям. Концерт, крім чотирьох точок в першій частині програми — арія з „Магніфіката“ ч. 5-ї муз. Й. С. Баха; „Побіда! Побіда!“ муз. Дж. Каріссімі; арія Публія з опери „Милосердя Тита“ та Серенада Дон Хуана з опери „Дон Хуан“ муз. В.А. Моцарта, — складалася з арії з українських опер та народних пісень.

В першій частині програми В. Котков виконав арію Кармелюка з опери В. Костенка „Кармелюк“; арію Остапа з опери М. Лисенка „Тарас Бульба“ і кілька пісень: „Як почувеш вночі“ муз. Д. Січинського, сл. І. Франка; „Не співайте мені цієї пісні“ муз. Д. Січинського, сл. Л. Українки; „Чого мені тяжко“ муз. М. Лисенка, сл. Т. Шевченка. Після короткої перерви в другій частині концерту співак виконав монолог Богдана з опери К. Данькевича „Богдан Хмельницький: українські народні пісні: „Ніч яка місячна“ обр. Т. Безляха; „Ой, зійди, зійди“ обр. М. Лисенка, „Ой, джигунко, джигунко“; „Мріє, моя мрія“ муз. П. Гайдамаки, сл. В. Сосюри і наддаток

— народну пісню „Гандзя“. Публіка гаряче і широким голосом репертуару співака, якому вже з перших хвилин концерту-дебюту вдалося „на-в'язати контакт з земляками і принести їм своє мистецтво“, — бажання, що він його висловив під час недавніх відвідин Головної Канцелярії УНСОУ і Видавництва „Свобода“. Привітали, оцінюючи силу і красу голосу співака, виявляли своє признание гарячими оплесками, а після концерту на зустрічі, яку влаштувала дирекція Українського Інституту Америки, в товариських розмовах — граючими і сердечними побажаннями успіхів на новій для нього землі.

Його інформували прем'єр Ю. Рєвай і композитор д-р Ігор Сосєвичинський, в скорому часі українські громади ЗСА і Канади матимуть нагоду вітати Володимира Коткова під час його турне по містах більшого скупчення українців та належно оцінити його талант.

На квітень заплановані „Вишивані Вечерниці“ СУА в Нью Йорку

Кожен наріз шити та зберігати здобуток свого мистецтва. Народне мистецтво є виявом духовності цілого народу. Українська жінка на протязі століть була вірною дружиною, печаливою матір'ю, доброю господинею та знаходила час на прикрасу одягу, посуду та предметів шоденного вжитку. Багата природа України розвинула у неї почуття краси і це дало початок до створення наших неперевершених вишивок. Ніхто інший, як тільки працювати і неструджена українська жінка зуміла розвинути красу вишивки та донести її до наших часів. Тож не диво, що ми любимо нашу вишивку, цінимо її, всі вмємо вишивати та шити. Може серед щоденних занять, надміру праці і поспіху нам не залишається часу на вишивання.

Та тут є нагода та заохота, бо зближаємось до „Вишиваних Вечерниць“, які цього року відбудуть у весняному часі в суботу 23-го квітня ц.р. у Народнім Домі в Нью Йорку. Останніми місяцями ми завважили, що навіть чужинці використовують мотиви з наших вишивок та прикрашають ними светери й суконки, які всім дуже подобаються. Та найбільше вишивка подобається нам, бо вона є наша, гарна та нічим незаступима. Примітити її можна різно, залежно від здібності, уяви вишивальниці. Нам,

Лідія Магун

ПАМ'ЯТНИК
Г. С. СКОВОРОДИ
В КИСВІ

Київський журнал „Україна“ інформує, що видатному філософові, поетові і педагогові Григорієві С. Сковороді поставлено пам'ятник роботи скульптора І. П. Кавалерідзе та архітекта В. І. Гнєзділова. Монумент українського філософа знаходиться у мальовничому сквері на Подолі, поруч з колишньою Києво-Могилянською Академією, де виховувався Григорій Сковорода.

СПІВЧУТТЯ
Управа, Мистецька рада і всі члени Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка висловлюють глибокий жаль і співчуття своєму

диригентові

ГРИГОРІЄВІ КИТАСТОМУ

та всім Родичам і Дружам

з приводу несподіваної й передчасної смерті його

Відданої ДРУЖИНИ

Яка відійшла у Вічність в дні 18-го березня 1977 року.

Концерт Є. Гратовича в Бостоні

(Зліва): піаніст Реджі Бенца та скрипаль Євген Гратович

В неділю, 9-го січня до заметного сніговим завихрами Бостону прибув надзвичайно цікавий концерт молодий, український скрипаль Євген Гратович. Концерт відбувся у Нью-Йоркській Консерваторії Голла. Гру скрипаль супроводив молодий талановитий піаніст Реджі Бенца.

Програма була дбайливо та досить оригінально складена, яку мистецько-бездоганно виконали, і вона принесла велику насолоду слухачам, що не побоялися снігових.

У програму ввійшли три сонати для скрипки та фортепіано, а саме, соната Джона Аллена Карпентера, соната ч. 2 Чарльза Айвса, яку, до речі, Євген Гратович спеціально зредував для цього концерту. Соната Д-мейджора опус 94 а Прокоф'єва, та чотири композиції Антона Веберна.

Якщо ви справді любите музику і непересічний скрипковий концерт приносимо вам радість, то не вагайтесь прийти послухати гру Євгена Гратовича. Євген вже посідає поважний музичний дорібок. Від

гукі серйозної американської преси з обох берегів континенту, Атлантичного та Тихого океанів, були дуже прихильні. Євген Гратович — майстер техніки, сумлінний виконавець та мистець з надзвичайною дисципліною. В його широкому репертуарі — твори українських, давніх і сучасних світових музик, твори Б. Лятошинського. Він вперто шукає українського скрипкового авангарду.

Напередодні концерту радіокомпозитор ВГБГ, що передає лише серйозну музику, в програмі „Моніг про музику“, передавала інший концерт Є. Гратовича з грамзапису, що його зробила фірма Оріон Мастер Рекордінг Інк.

Бостонська публіка, в тому числі й українська, вітали мистець з великим ентузіазмом. Кожну точку програми винагороджували бурхливими оплесками, а публіка просила про надатки.

Було б дуже добре, якби українська музична фундація зацікавилась цим небуденним мистцем.

В. Я. С.

КВІТИ НА КАМЕНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

оглядаючи квіти, які росли не тільки на камені, але покривали різними кольорами весь горбок...

Жінка прийшла до самого каменя, пустаючи кінець мотузку на траву. Піднесла голову і сказала: — Це ти, Андрію? — Марійко! — насили видобув із себе Андрій давно забуте ім'я. — Так, це я, Андрію, — сказала вона. — Де ж ти тут узялася? — Я живу надалі в Пилипівці. А оце йду з праці додому. Трохи попала козу над Горинем, а тепер йду додому... — Марійко!...Марійко!... — вирвалося в нього тяжке і глибоке, — скажи, як ти живеш, хто в тебе є? Яка твоя родина? Як Танах? — Нікого, Андрію, в мене нема. Я сама одна. Маю тільки оту козу і це все моє добро... — Я біду, Андрію, — відповіла вона з смутком в голосі.

Оце трагедія однієї людини й усього українського народу. Марійка з козою, — це символ убогості, яку спричинила безглузда комуністична система.

Коли в 1939 році більшовицька орда, оберта й голодну, окупувала Західну Україну, то дивувалася, що українці під Польщею жили заможним життям, порівнюючи з їхнім колгоспним „добробутом“. А в ті ж орди були й ширі українці й вони принесли західним українцям ось таку жахливу новину: що в них нема „ні корови ні свині, тільки Сталін на стіні“. А відносно теперішніх обставин під сов'єтами це треба перефразувати отак: „Хоча й Брежнєв у Кремлі, то тільки коза у хліві“.

Книжка „Квіти на камені“ написана гарною, сучасною українською літературною мовою.

ПРИЙМАЄТЬСЯ
ОГОЛОШЕННЯ
СВЯТОЧНИХ
ПОБАЖАНЬ
у „СВОБОДІ“

Адміністрація „СВОБОДИ“ повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначила окремі шпальти збільшеного Великоднього числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 рядок через 1 шпальту	\$ 4.00
1 рядок через 2 шпальти	6.00
2 рядки через 2 шпальти	10.00
3 рядки через 2 шпальти	15.00
4 рядки через 2 шпальти	20.00
5 рядків через 2 шпальти	25.00
6 рядків через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загальне наше Громадянство використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдавніших закутках світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ“ та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартості і значення.

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ

до 2-го квітня 1977 року

Зголошення святочних побажань, РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ, залежно від величини оголошень, надсилати до:

„Svoboda“

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

80-РІЧЧЯ Д-РА ІВАНА ПОДЮКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

медицину у Львові та в 1929р. замешкав з дружиною Іриною з Зарембів у Снятині, де відкрив свою лікарську канцелярію.

Крім лікарської практики д-р Іван Подюк брав живу участь у громадсько-політичному житті Снятинщини, став провідним членом Фронту Національної Єдності і разом з головою цього руху Дмитром Палівим, їздив по селах Покуття. Саме за політичну діяльність арештувало його НКВД в 1939р., але не змогло доказати йому ніякої вини і було примушено його звільнити. По втечі більшовиків у 1939р. д-р Подюк очолює Повітову Управу, допомагає селянам, як міг, пережити тяжкі часи воєнної окупації, за що його і його співробітників арештувало Гестапо. Проте і тут не покинуло його щастя, він був звільнений.

По заломанні східного фронту д-р Подюк з дружиною і дочкою Галиною, що пізніше теж стала лікарем, мандрує через Закарпаття, Словаччину і Австрію до Німеччини. Коли закінчилася війна, він працював лікарем у таборах Карльсфельду і Берхтсгадену і в шпиталі ІРО в Розенгайм. Прийшовши з родиною до ЗСА, працював по різних шпиталах у Нью-Йоркському стейті, де й одержав дозвіл продовжувати самостійно лікарську практику. Він поселився в місті Сиракузах і тут і досі веде свою лікарську канцелярію.

В ЗСА, як і в Україні та в Німеччині, д-р І.Подюк бере живу участь у житті української спільноти. Тут він був головою Відділу УЛТ, головою УККА, став членом багатьох українських товариств. А декілька тижнів можна було побачити його на знімку у „Свободі“ між українськими діячами Сиракуз з приводу вивіщення українського прапора 22 січня на ратуші цього міста.

Реасумуючи коротке життя і плодотворну діяльність д-ра Подюка, скажемо, що він не тільки був лікарем з покликання, але й видатним і досі активним громадським діячем, одним з численних учнів і послідовників Івана Франка, для якого добро рідного народу було найвищим законом, провідною зир-

Д-р Іван Подюк

кою його лікарської і громадської діяльності. Бувши в багатьох ділянках дуже талановитою людиною, він напевно став би діячем всесвітнього масштабу, як д-р Іван Куровський чи д-р Марія Панчишин, якщо б поселився був не в Снятині, але у Львові, не в Сиракузах, але в Нью-Йорку. „Габент суа фата лібеллі“, таку ж свою долю мають і люди.

Накінєць же такий спогад про д-ра Івана Подюка. Він частенько, головні під час свят, був гостем Василя Стефаника, був ним нерідко й підписаний. Головною атракцією тих гостей були не тільки спогади і гострі форми, але й наповнені любов'ю до свого народу коментарі господаря, але й співі покійних Василя і Ганнуся Косташуків та д-ра Подюка. Він не тільки своїм теноровим сміхом розселяв своїх пацієнтів, він такі справді прегарно співав, надхненно інтерпретуючи наші і сербські народні пісні. Із захопленням і глибоким зворушенням, — слюзи котилися по його старому обличчю, — слухав Василь Стефаник, коли його, тоді ще дуже молодий приятель і лікар співав сербську народну пісню, яку, як і інші, вивчив під час 1-ої світової війни в Сербії:

Тамо далеко-далеко
край мой,
Там село, моє село,
Там моя любов, моя...

Можливо, що д-р Іван Подюк і досі співає цю пісню, але вона напевно має для нього інше, набагато глибше значення, ніж вона мала 50 років тому. Бо його вірна дружина в могили, а Україна з різних причин таки дуже далеко від нього.

Пошукується
ПОМІЧНИКА

до друкарні „Свободи“

Добрі умови праці. Платні свята і вакації.

Blue Cross і Blue Shield.

Голоситись особисто:

Svoboda

30 Montgomery St., 2-ий пов.

Jersey City, N.J. 07302

або телефонувати:

(201) 434-0237, (212) 227-4125

ВИКОРИСТАЙТЕ НАГОДУ;
РІДКІСНІ ВИДАННЯ!

Андрій Яковлів: „ДОВІДНИК ВОГДАНА ХМЕЛЬ-

НИЦЬКОГО З МОСКВОЮ 1854 р.“ \$2.00

Микола Ковалевський: „ПРИ ДЖЕРЕЛАХ ВО-

РОТБІВ“ — мемуари 3.50

Авраам Шпфін: „У СОВЕТСЬКІЙ КАТІВНІ“. Із

свідчень політ'язня 1.50

Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі“,

пересилаючи чек або поштовою переказ:

„СВОБОДА“ BOOKSTORE

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Мешканці стейту Нью-Джерсі зобов'язані 5% стейтського податку.

3 діяльності Літературно-
Мистецького Клубу
в Нью Йорку

У п'ятницю 19-го листопада м.р. Літературно-Мистецький Клуб в Нью-Йорку влаштував вечір співи і поезії, в якому взяли участь: Зірка Дерліца, сопрано, Євген Титла — тенор, і молодий поет Андрій Чирівський. Вечір відкрив голова Клубу інж. Іван Жуковський, передавши далі ведення програми маестрові Степанові Крижанівському.

Програму вечора розпочав тенор Євген Титла, соліст хору „Думка“ в Нью-Йорку, проспівавши „Лютос“ Гайне, муз. Шумана, при акомпанюванні молодого піаніста, Олеса Кузнішова, і пісню „Діброва зелена“, муз. Гнатюшина. З черги молодий поет А. Чирівський перекладач на англійську мову збірки вибраних творів Василя Симоненка „Гранітні обеліски“, прочитав декілька своїх поезій, що вказували на поетичний його талант.

У дальшому ході програми співачка Зірка Дерліца проспівала під акомпанюванням проф. Каліни Чічки-Андрієнка „Цвіти трохи“, муз. Лопатинського, „Якби мені черевина“, муз. Мислава Скорика. У другій частині вечора присутні почули пісню „У гасчку ходила я“, в муз. обробці Колодула, „Ой, у полі тихий вітер віє“ Лятошинського, арію з опери „Наталка Полтавка“ муз. Лисенка, а як додаток „На верхах“, муз. І.Соневичького.

Виступ співачки був дуже вдалий, вдячні слухачі раз-у-раз нагороджували кожну проспівану пісню з ніжною інтерпретацією гучними оплесками, домагаючись при кінці виступу ще й наддаків. Від Управи Клубу маестро Крижанівський обдарував обидві пані квітами.

Вдруге виступив молодий поет А.Чирівський, відчитуючи свої з ліричним як драматичним забарвленням поезії, опісля з настрогою релігійною тематикою. Молодого поета вітали присутні дуже приязно і призначили його поетичного дару.

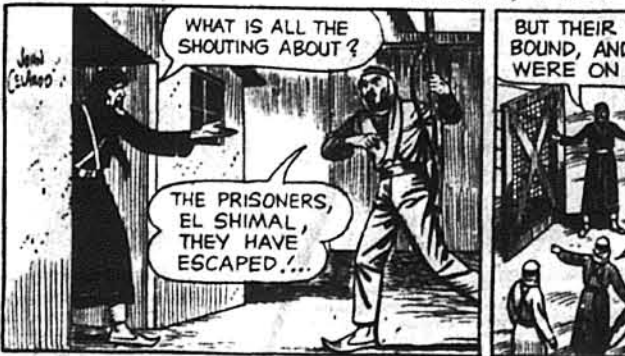
Наприкінці вечора Є. Титла проспівав „Ой, ти дівчино з горіха зерня“ до слів Франка, жартівливо пісню „Удовичко я любив“, слова й музика Косенка, за що приязні гості не жалували рясних оплесків, як вираз подяки співакові за гарний спів, а піаніст Олесь Кузнішовий за влучний акомпанюмент.

Боротьба народів СССР за право вірити

Слідкуючи за совєтською пресою, зокрема переглядаючи „Правду“, „Ізвестія“ і видавництва Московської патріархії, ред. Михайло Кучер із поданих там, очевидно критичних вісток про „релігійні заборони“, що далі існують у Совєтськм Союзі, прибирав багато цікавого матеріалу про те, що 50-літня жорстока боротьба совєтського атеїзму не дала до сьогоднішнього дня бажаних успіхів, що ні драконські присуди, ні мордовські табори смерті, нищення церков, висмилювання церковних обрядів і приниження священників — не довели до знищення релігії та віри в Бога. Своїми відомостями поділився ред. М. Кучер з присутніми на вечорі Літературно-Мистецького Клубу в п'ятницю, 26-го листопада м.р.

Редатор М.Кучер накреслив образ боротьби з релігією від самих початків більшовицької революції під кличем: „Релігія — це опіум для народу“. Улегшувала більшовикам цю боротьбу постави тодішньої інтелігенції, що воювала з царством, а до релігії ставилася байдуже, бо Православна Церква весь час підтримувала царську владу, віддаючи „кесарові що його, але дуже мало Богові“. Російська православна церква була на послугах царської охрани і російської адміністрації, а давніше підтримувала панщину, стараючись тримати народ у сліпому послушанні, мовляв — всяка влада від Бога. До цього слід додати дуже низьку освіту духовенства, тому й не диво, що тодішня Церква не могла дати належного опору більшовицькому атеїзму.

Тепер у совєтському царстві існують дві релігії — одна офіційна, з московською патріархією на чолі, що всеїло на послугах совєтської влади, і цілий ряд релігійних рухів із всілякими розгалуженнями по всій совєтській території.

Що то за крики? Ель Шімале! Всі полонені втекли! Але ж вони мали зв'язані руки і було двоє вартівних! Вартовий, який стояв коло брами в'язниці, вбитий... А другий... Чи він спав на службі?!... Ти... Ходи сюди!!! Ох! Готуйтесь, майоре!

що їх ведуть віруючі християни, магомети, жиди та інші. Ці підпільні релігії є силло в оці брєжнєвської диктатури, яка поборює їх як тільки може, вдаючись навіть до скритих мордів чи довголітніх таборів смерті. Автор розповів про боротьбу новітніх варварів з цензами По-чайської Лаври і повний розгром цієї загально відомої святині в Україні, з конфіскацією бібліотеки, великої друкарні та інших цінностей. Усе ж таки підпільні релігійні рухи, не зважаючи на переслідування — далі існують і діють.

Свої виводи доповідач ілюстрував численними прикладами релігійності населення, взятими зі совєтської преси, коли, наприклад, молода жінка збирає фонди для підтримання початківських ченців, або молода мати везе далеко дітей, щоб похристити їх, чи молодий партієць вінчається у церкві (на домагання нареченої). Взагалі роля жінок у релігійних руках дуже активна, у них є завзяття, навіть героїзм. Старі бабуні не хочуть доглядати внуків-малят, коли вони нехрещені, а деякі стараються охристити дітей не питаючи батьків. Досить поширене місіонерство баптистів. Вони дуже відважні, їхні проповіді успішні, одновісрі своїх проповідників дуже підтримують, хоча влада за ними слідкує і гостро карає. Так виглядає релігійна діяльність у брєжнєвському царстві.

Інг. І.Жуковський — голова Клубу-широ подякував автору за цінну доповідь, а приязні нагородили його оплесками.

Б. Б.

УКРАЇНСЬКА СЛІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Увага! Члени 162-го Відділу УНС у Філадельфії!

Обов'язки секретаря 162-го Відділу перебрала новий секретар п. ДМИТРО ФЕДОРІУЧУК. Просимо всіх Членів звертатися у справах членства і забезпечення до нового секретаря на адресу:

MR. DMYTRO FEDORJUCZUK
4347 N. 8th Street, Philadelphia, Pa. 19140
Тел. після 5-ої по пол. на ч. GL 7-3483

127 E. 14th St.
New York, N.Y.
Tel. 477-3281

ПОДАТКОВІ
ЗВІТИ
Фіскальні виповні (безкоштовні поради)
клас 34 років дав
Борис БЕРЕСТ
школа, крім неділі
від 11 г ранку до 6 г веч

ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ в США

з метою упорядкування правописної практики та уніфікації правопису еміграційних видань, видав другим накладом довідник проф. д-ра П. Ковалев

Український ПРАВОПИС

це підручник для учнів, студентів, учителів, журналістів, поетів, письменників, мовних коректорів і редакторів та всіх, хто користується писемною мовою.

Ціна: \$3.50 включаючи пересилку

96 стор., 6" x 9", крейдяний папір, чіткий друк, витривала обгортка.

Винаймайте УКРАЇНСЬКІ ПРАВОПИСИ в усіх книгарнях або замовляйте безпосередньо в ІЗМ, надсилаючи готівку, чек чи поштовою переказ (тільки в ам. доларах) на адресу:

UKRAINIAN LANGUAGE INSTITUTE
P.O. Box 54101, Linden Hill Station, New York 11354

ВИПРОДАЖ

КОМПЛЕТИ НА КАВУ

Німечка порцеляна з українським взором на 6 осіб — \$50.00.

DELTO EUROPA CORP.

Roman Iwanucku

136 First Avenue New York, N.Y. 10009

Bet. 8th and 9th Sts. Tel.: (212) 228-2266

ТАРЗАН, Ч. 7727. Що сталося?

Що то за крики? Ель Шімале! Всі полонені втекли! Але ж вони мали зв'язані руки і було двоє вартівних! Вартовий, який стояв коло брами в'язниці, вбитий... А другий... Чи він спав на службі?!... Ти... Ходи сюди!!! Ох! Готуйтесь, майоре!

ELKA Company
FURNITURE STORE
48 East 7th St.
Tel. GR 5-5550, New York, 10003
На ВЕЛИКДЕНЬ: в АРЦІ вже можна одержати чудові ПИСАНКИ.

REAL ESTATE

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ АБО КУПИТИ ВУДИНОК, БИЗНЕС, ЗЕМЛЮ звертайтеся до УКРАЇНСЬКОЇ ФІРМИ GEMINI REAL ESTATE CO. 98 — Second Avenue New York, N.Y. Tel.: 477-6400

HELP WANTED MALE

ЮВЕЛІРНИ ВАРСТАТНІ РОБІТНИКИ

Досвід у варт. справі, 14 к. золоту, включаючи старанне сполування, роблення перстенів і т. д. Праця цілий рік у солідній фірмі. Вимагається досвід і відповідальності. Дешо англ. мови побажано. Прошу телефонувати: GEORGE at 243-5510 or write LARTER and SONS 88 Parkhurst Street Newark, N.J. 07114

IRON & SHEET METAL WORKERS

Mechanics only. To work in small fabricating and maintenance shop. Duct work & light steel fabrication. Must speak English. Call (212) 243-5085

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

На медичні Темі

Лікарський довідник. Книжка у твердій темно-зеленій обгортці із золотими буквами роботи мистця МІХ. МИХАЛЕВИЧА. 336 сторінок. Ціна 7.00 дол.

SVOBODA

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

КОЛИ

ПОДОРОЖУЄТЕ:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

анцидентова

грамота

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ